

και ξαναγύρισε στο Κάντζι...

» Εγώ, επηρεασμένος από τις συμβουλές του, προσπάθησα να συντηθώ στη νέα μου ζωή και να δουλέψω σαν καλός υπάλληλος. Μά δεν μπορούσα... Έλεγα πάντα μέσα μου: «Αφού δεν μ' αρέσει αυτή η δουλειά, θα πή πάς δεν είναι για μένα!». Αυτή η αγωνία μου κράτησε δεκαπέντε ημέρες... Δεν άντεχα όμως περισσότερο και μία ημέρα έφυγα πάλι από την εταιρεία κι' ακολουθήσα ένα μεγάλο θιασο που περιώδεσε στις διάφορες πολιτείες...

» Η ζωή του ήθοποιου μ' άρεσε περισσότερο από κάθε άλλη. Μά ερχα άραγε ταλέντο; Ποιός ξέρει... Στο νέο θιασο ερχα πάλι μία μικρή θέσι κι' εξακολουθούσα δύο ολόκληρα χρόνια να παίζω τους πιο μικρούς και τους πιο άσημους ρόλους. Πληρωνόμουν μάλιστα τόσο λίγο, ώστε πολλές φορές έτρωγα μία φορά μόνο την ημέρα!... Μήπως όμως συλλογίζομουν διόλου τη δυσκολία αυτή ζωής; Περιμένα κάθε ημέρα με την ελπίδα ότι θα συνέβαινε κάτι το εξαιρετικό, κάτι που δεν τ' όπεριμένα... Ο θιασός ένα βράδυ διαλύθηκε κι' έτσι βρέθηκα στο δρόμο με έφτα μονάχα σέντς στην τσέπη μου!... Είμαστε τότε στη Μπόττι, στη Μοντάνα, σε μία μικρή πόλι που ήταν περιφημη για τ' αψευδή χρησμορξία της... Για να κερδίσω λοιπόν το ψωμί μου, άρχισα να δουλεύω σε μία μεγάλη εταιρεία Ξυλείας... Είχα γερό και άθλητικό σώμα και κερδίζα τρία δολάρια την ημέρα μεταφέροντας μεγάλους κορμούς δέντρων. Έδοξαίνα έτσι εκεί πέρα άρκετους μήνες κι' έπειτα έφυγα για το Πόρτλαντ, όπου βρήκα μία θέσι στα γραφεία ενός εργοστασίου. Στο Πόρτλαντ κερδίζα άρκετά χρήματα κι' έτσι μπορούσα τώρα να πάρω μερικά μαθήματα άπαγγελίας και δραματικής τέχνης από μία νέα ήθοποιό που είχε άποσιωθεί από τη σκηνη, γιατί δεν την άφιναν να παίζη στο θέατρο οι ιδιότροποι γονείς της. Η μίς Βιρτζίνια Σίμονς λοιπόν, όπως λέγανε τη δασκάλα μου, δεν άρχισε να γίνη και γυναίκα μου. Παντρευτήκαμε και ζήσαμε λίγον καιρό εύτυχισμένοι. Η γυναίκα μου έπειτα με τις σχέσεις της πέτυχε να με προσλάβουν σ' ένα θιασο που έπαιζε στο Λός 'Αντζέλες. Εγώ τότε βρήκα την ευκαιρία κι' επεσκέφθηκα για πρώτη φορά το Χόλλυγουντ. Μά σ' όποιον εστούντιος κι' αν παρουσιάσει κα, οι σκηνοθέτες κι' οι διευθυντάι που έλεγαν ότι δεν κάνοι για τόν κινηματογράφο, γιατί έγω... μεγάλη αυτιά!

» Πήρα λοιπόν πάλι την απόφασι να ξαναρχίσω τις παλιές περιπέτειές μου με τους θιάσους. Μά η γυναίκα μου δεν ήθελε ν' ακολουθήσει την τύχη μου κι' έτσι άναγκαστήκαμε να χωρισούμε... Η ζωή μου λοιπόν ξαναρχισε όπως πρώτα και τέλος, κατόρθωσα να σημειώσω μία καλή έπιτυχία σ' ένα θέατρο της Νέας 'Υόρκης. Είχα άποσηφειθεί πε ο από το Χόλλυγουντ και δεν είχα την ελπίδα ότι θα ξαναγύριζα κάποτε σ' αυτό, όταν έξαφνα έλαβα μία ημέρα ένα τηλεγράφημα από τον παλιό θιασορχή μου του Λός 'Αντζέλες που με κάλυπτε για να παίζω μερικούς ρόλους γνάκροτερ και κάουμπλόν σε κάτι καινούργια φίλμς που έτοιμάζανε στο Χόλλυγουντ!...

» Κατάλαβα τότε ότι η τύχη άρχισε να μου χαμογελάη και δίχως να χάσω στιγμή ήρθα άμέσως άεροπορικώς στην πόλι των άστέρων.

» Ύστερα από τους ρόλους του κάουμπλόν και του γνάκροτερ που έπαιξα στα φίλμς τών «Γουάιντς» και της «Μετρό», γράφισα τόν «Κατήφορος» με την Τζόαν Κρόουφορντ. Αυτή ήταν η πρώτη μου μεγάλη έπιτυχία... Είχα πειά βγει από την άράνεια... Κι' όταν η Γκρόετα Γράκωπο ζήτησε μία ημέρα να παίζη μαζί μου στη «Σουζάν Λενόξ», κατάλαβα ότι ήμουν πειά κι' έγω ένας από τους «άστερες» του Χόλλυγουντ!...

Κι' ο Κλάρκ Γκέμπλ, τελειώνοντας την ιστορία της ζωής του, άφρες να διαγραφη στα χείλη του ένα χαμόγελο συγχαρημένης χαράς, όπως ταίφάζει σ' ένα σοβαρό και ύπερήφανο άνδρα.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΚΟΜΕΡΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ... ΚΛΩΤΣΙΕΣ!

Μία μέρα ο Σωκράτης μιλούσε στην αγορά μ' έναν άνόητο και θρασύ νέο, προσπαθώντας να τόν πείση και να τόν βάλη στον ίσιο δρόμο του «όρθου λόγου».

Ο νέος όμως εκείνος τόσο είχε έννευρισθεί και στενοχωρηθεί από τ' ά λόγια του σοφού, ώστε θυμωμένος στο τέλος του έδωσε μία γερή κλωσιά!

Ο Σωκράτης δέχτηκε με άπάθεια την κλωσιά αυτή και χαμογελώντας έλεπε στον άνόητο συζητητή του:

— Θάκανε καλύτερα την κλωσιά αυτή να την δώσης στο πνεύμα σου για να ζυπήνη.

Οι φίλοι του Σωκράτη τότε άρχισαν να του λένε ότι θάπετε να φερθεί με τόν ίδιον τρόπο στον άναίδεστατο εκείνο νέο, να τόν πιάση δηλαδή και να τόν... σαπίση στο ξύλο.

— Άλλά, άπάντησε ο δαιμόνιος σοφός, αν ένας γάιδρος με κλωσίση, πρέπει να του άναπαυώσω την κλωσιά;

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΜΕΚΔΟΤΑ

Η κ. Μοντωσιέρ και οι άρρωστοί. Μία συμβουλή του 'Εδισσον. Πώς μπορεί να προεδέψη ένας νέος. Τι είχε άπογίνει ο επίσκοπος του Κεμπέκ. Ο 'Οθων στο 'Αργος. Η άφέλεια του δημάρχου. Το χαλασμένο κρασί, κτλ.

Ερώτησαν κάποτε την κόμισσα ντε Μοντωσιέρ, η όποία έπισκεπτόταν συχνά τ' ά νοσοκομεία και παρηγορούσε τους άρρώστους:

— Πώς μπορείτε, κυρία, να υποφέρετε τη φρικτή θέα τών σωματικών πόνων;

— Αυτή τη θέα δεν έτυχε να την ιδώ ποτέ μου, άπάντησε η κ. Μοντωσιέρ.

— Πώς λοιπόν, δεν ύπάρχει μέσα στα νοσοκομεία οδύνη και πόνοσ, κυρία;

— Ασφαλώς θα ύπάρχουν, άπάντησε η καλόκαρδη και έξυπνη κυρία Μοντωσιέρ, αλλά η παρουσία μου τ' α μετριάζει!

Μά μέσα παρουσιάστηκε στο μεγάλο έφευροτή 'Εδισσον ένας πατέρας με τόν γυό του και τού έλεπε:

— Εκτός τών άλλων, κυρία 'Εδισσον, ήθελα να σ'ς ζητήσω τη σοφή σας συμβουλή για τόν τρόπο με τόν όποιον μπορεί να προωδεύση ένας νέος.

— Ο καλύτερος τρόπος είναι να διαβάση ο γυός σου, χωρίς να προσέχη στο ρολόι του, αλλά στην έννοια του κειμένου του, άπάντησε ο μεγάλος έφευροτής.

Ο επίσκοπος του Κεμπέκ, ο όποιος είχε ακολουθήσει κάποτε μία έξαιρετική άποστολή, έχάθηκε μία μέρα μέσα στα δάση του Καναδά. Οι έξαιρετική που βγήκαν εις αναζήτησήν του, συνάντησαν σ' ένα άσος μερικούς ύθαγενείς, τούς όποιους έρωήτησαν αν έγνωρίζαν τόν επίσκοπο, κι' αν τόν είχαν δει ποθενά.

— Βέβαια, τόν έγνωρίζαμε, άπάντησε ένας από τούς άγρίους. Έγω τόν... έφαγα μαζί με τούς φίλους μου!...

Όταν ο άειμνηστος 'Οθων έπεσκέφθη μαζί με τη βασίλισσα 'Αμαλία τ' 'Αργος, έφιλοξενήθη σ' ένα άτ' τ' καλύτερα σπίτια της πόλεως, όπου παρθέτη πλουσιότατο γεύμα, στο όποιο παρεκάθησαν όλοι οι πρόξοι.

Μετά τ'ς προτάσεις, ο 'Οθων ρώτησε αν τ'ο κρασί που έπιαν ήταν νόστιμο.

— Νόστιμο είναι, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο δήμαρχος, 'Αργαίτικο.

— Πολύ καλό κρασί! έλετε ο 'Οθων.

— Αυτό, Μεγαλειότατε, δεν είναι τίποτα. Είναι

μάλιστα και λιγάκι χαλασμένο. Που να ιδήτε άλλα κρασιά που έχουμε, κρασιά π' άνασταίνουν νεκρούς!

Ο άφέλης δηλαδή δήμαρχος, δελοντας να ρεklamήρη τ'α κρασιά της πατρίδος του, έλεγε στον 'Οθωνα ότι τού πήγε χαλασμένο κρασί.

Κι' ο 'Οθων άπάντησε χαμογελώντας:

— Τ'ο φαντάζομαι... Τ'ο φαντάζομαι, κυρία Δήμαρχε!

Ύστερα από τ'ο παραπάνω γεύμα ο 'Οθων άρχισε να δέχεται στο 'Αργαίτικο εκείνο άρχοντικό τ'ς έπισκέψεις τών πολιτών. Μαζύ μ' ό- λους τούς άλλους, πήγε να τόν χαϊρέσην κι' ένας προστάτης από τ'α περιχωρα, ο όποιος είχε φαίνεται μεγάλην καινού που ο 'Οθων δεν είχε άποκτήσει ακόμα διάδοχο.

— Τι κάνεις, βασιληά μου; τού έλεπε με άφέλεια και σεβασμό; Είσαι καλά;... Για π'ς μου, η βασίλισσα τίποτα... τίποτα άκόμα;

— Δηλαδή; Τι θέλεις να π'ς; ρώτησε ο βασιλεύς.

— Θέλω να πώ, με τ'ο συμπάθειω, η κυρά-βασίλισσα μας, δεν... έπεισε» άκόμα διάδοχο;

Κόκκαλο ο 'Οθων.

Ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος ο Α', ο πάππος του τελευταίου Κάιζερ, συνήθιζε να διηγείται γελώντας την ιστορία μιάς προφητείας του, η όποια είχε διαφανεθεί παταγωδώς. Όταν δηλαδή ο γρηαός αυτοκράτωρ ήταν άκόμα άλλος βασιλεύς της Πρωσίας, είδε μία μέρα μεταξύ τών άξιωματικών του έναν κακοντυμένον ύπολοχαγό.

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε.

— Είναι ένας άξιωματικός του άποκρίθησαν, που προδ όλίγου άφηρε τον Δανικό στρατό, όπου ύπηρετούσε, και κατετάθη στον Πρωσικό.

— Αυτόσ ο άνδρωπος ουδέποτε θα προωδεύση στο στρατιωτικό στάδιο, έλεπε ο βασιλεύς. Πρώτα-πρώτα γιατί φευγει από τόν ένα στραίο και πηγαίνει στον άλλο, κι' έπειτα γιατί είναι άμελής στην περιβολή του.

Όταν ο Γουλιέλμος διηγόταν την ιστορία αυτή, συνήθιζε να προσθέτη στο τέλος:

— Ούτε τ'ο όνομα του άξιωματικού εκείνου δεν έρωτησα να μάθω. Άργότερα όμως έληροφορήθηκα ότι λεγόταν... Μόλτκε. Είχα δηλαδή πείσει όλητρά έξω στην προφητεία μου. Γιατί ο Μόλτκε έγινε ο ένδοξό-τερος στρατάρχης της Γερμανίας...